With Love

Sweet Candy Fairy

穿成大佬的小仙女

ให้รักนี้มีแต่ความหวาน 2

เขียน : ชุนเตาหาน
แปล : พิรุณเดือนสารท

JAMSAI
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

With Love
Sweet Candy Fairy
ให้รักนี้มีแต่ความหวาน
2
เขียน : ซุนเตาหาน
แปล : พิรุณเดือนสาร์ก
พิมพ์ครั้งที่ 1
JAMSAI
ทดลองอ่าน
With Love
Sweet Candy Fairy
ให้รักนี้มีแต่ความหวาน
JAMSAI
ทดลองอ่าน
With Love
Sweet Candy Fairy
ให้รักนี้มีแต่ความหวาน
ทดลองอ่าน

With Love

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

穿成大佬的小仙女 2

Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน 2

春刀寒

ชุนเตาหาน

พิรุณเดือนสารท แปล

แม้เขาจะลืมเลือนอดีตชาติไปนานแล้ว ลืมเลือนคำสัญญาว่าจะส่งของขวัญให้เธอในหิมะแรกของปี แต่เธอก็ยังคงมีความสุข

เธอไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ไม่ขออะไรเพิ่มอีกแล้ว

เธอแค่อยากให้เขามีชีวิตอยู่อย่างดี

มีชีวิตอยู่ก็พอแล้ว

ลมหนาวและเสียงคนล้วนอยู่ไกลออกไป ในดวงตาเธอมีแต่เขา

จี้รั่งรู้สึกว่าหัวใจตนเองเต้นช้าลงครึ่งจังหวะ ขนาดลมหายใจก็ยังช้าลง

ผ่านไปเนิ่นนาน เขาก็หัวเราะเบาๆ ถามเธอเสียงแหบพร่า "ฉันเคยเตือนเธอแล้วไม่ใช่เหรอ ถ้ายังมองฉันอย่างนี้ต่อไปจะให้เธอได้รู้ผลลัพธ์"

คำนำ

หลังจากเปิดตัว 'ชีอิ้ง' กับ 'จี้รั่ง' ไปในเล่มแรก 'Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน' นิยายขนาดความยาวสามเล่มจบเรื่องนี้เดินทางมาถึงครึ่งทางแล้วค่ะ การปรากฏตัวของชีอิ้งเป็นดั่งแสงสว่างที่ให้ความอบอุ่นกับชีวิตของจี้รั่ง และนั่นทำให้เขาอยากจะมีเธออยู่เคียงข้าง แต่เพราะชื่อเสียงที่ไม่ค่อยจะดีนัก และไม่อยากให้คุณสมบัติของตัวเองเข้าประมวลเกณฑ์ชี้วัดนักเรียนเลวครบทุกข้อ (ประมวลเกณฑ์ชี้วัดนักเรียนเลวของจี้รั่งนั้นมีอะไรบ้าง ติดตามได้ในเล่ม) เขาจึงตั้งใจว่าจะไม่มีความรักก่อนวัยอันควรเด็ดขาด! ดูเหมือนว่าตรรกะเช่นนี้จะมีแต่ลูกพี่จี้รั่งนี่แหละค่ะที่คิดได้ เพราะใครมีตาล้วนแล้วแต่ต้องมองเห็นความน่ารักของชีอิ้งกันทั้งนั้น คนที่ตั้งมั่นว่าจะไม่มีความรักก่อนวัยอันควรจึงร้อนรนขึ้นมา แล้วเขาจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไรกัน...

และนอกจากความกุ๊กกิ๊กชวนใจเต้น กับความน่ารักของตัวละครที่ชวนให้อมยิ้มแล้ว ความสัมพันธ์ของชีอิ้งและจี้รั่งก็เข้มข้นขึ้น การที่เธอยอมรับในตัวตนอันไม่สมบูรณ์และยืนหยัดเคียงข้างเขานั้น มองจากมุมใดก็ดูจะเป็นความรักที่ลึกซึ้ง จนทำให้จี้รั่งอยากจะกลายเป็นคนที่ดีขึ้นเพื่อเธอ อีกทั้งปมปัญหาที่เป็นดั่งเข็มแหลมคอยทิ่มแทงจี้รั่งและชีอิ้งยังผุดโผล่ออกมาให้เห็นอย่างเต็มรูปแบบในเล่มนี้

ความรักก็ทำจิตใจทั้งคู่วิ้วาวุ่นแล้ว ยังต้องมาเผชิญหน้ากับเรื่องราวเลวร้ายจากอดีตที่ฝังใจอีก เด็กหนุ่มสาวคู่นี้จะผ่านอุปสรรคเหล่านี้ไปได้อย่างไร ถ้าพร้อมแล้วไปร่วมเอาใจช่วยพวกเขาด้วยกันเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ
ตัวละคร

จี้เหว่ยเยี่ยน	พ่อของจี้รั่ง เนื่องจากครอบครัวตระกูลจี้ล้วนแล้วแต่รับราชการอยู่ในวงการทหาร-ตำรวจกันมาหลายชั่วอายุคน พ่อของจี้รั่งเองก็เคยรับราชการเป็นตำรวจกองกำลังติดอาวุธ แต่มีเหตุที่ทำให้เขาตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางชีวิตมาร่วมทำธุรกิจกับพี่ชายคนโตของตน
จี้เซียน	สาวสวยเครื่องหน้าคม ลูกสาวคุณลุงใหญ่ของจี้รั่ง หลังเรียนจบเธอก็รับช่วงต่อบริหารโรงแรมของตระกูล จี้เซียนมีภาพลักษณ์แบบ 'สวยเยือกเย็น' แต่จริงๆ แล้วเป็นคนใจร้อนและโผงผางกว่าที่หลายคนคิด และยังชื่นชอบอะนิเมะมากถึงขั้นลงทุนในธุรกิจเกมและการ์ตูนอย่างบ้าคลั่ง
เฉินเฟิงจื้อ	จิตแพทย์ประจำตัวของจี้รั่ง คุณชายใหญ่แห่งตระกูลเฉิน ครอบครัวของเขาทำธุรกิจเครื่องประดับเพชรพลอย แต่เจ้าตัวกลับไม่สนใจเดินทางสายนี้ เลือกเป็นจิตแพทย์ และเป็นจิตแพทย์ที่มีชื่อเสียงมาก เฉินเฟิงจื้อเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยของจี้เซียน เขาชอบจี้เซียนและตามจีบเธออยู่
ฟางซวี่	ประธานชมรมฟันดาบ เพื่อนๆ ต่างเรียกเขาว่า 'ประธานฟาง' เขาทั้งหน้าตาดี ร่ำรวย และยังเรียนเก่งเป็นอันดับหนึ่งของชั้นมัธยมปลายปีที่สาม ฟางซวี่ได้พบกับซีอิ้งโดยบังเอิญและรู้สึกว่าซีอิ้งเป็นเด็กสาวที่น่ารักน่าเอ็นดูจึงเข้าหาเธอ

บทที่ 43

ผู้อำนวยการการศึกษาอบรมอย่างเข้มงวดอีกหลายคำแล้วจึงจากไป

คนที่อยู่ในห้องเรียนต่างมองหน้ากันไปมา ข่มกลั้นเสียงหัวเราะเอาไว้ที่จริงขอแค่ผู้อำนวยการการศึกษารอบคอบกว่านี้และเข้ามาตรวจในห้องเรียนสักรอบ เขาจะพบว่าเครื่องฉายยังร้อนอยู่ และหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะของคนที่ดูเหมือนตั้งใจฟังบรรยายอยู่นั้นก็มีสารพัดวิชา

อู๋รุ่ยหย่อนตัวลงนั่งบนพื้นแท่นบรรยาย ตบอกโล่งใจดังได้เกิดใหม่ "ใจหายหมดเลยๆ"

นายเบิ้มชวีลิงโลดเป็นพิเศษ "แม่เจ้า ตื่นเต้นว่ะ!" เขาวิ่งเข้าไปประคองอู๋รุ่ยอย่างชื่นชม "เพื่อน! การแสดงของนายไม่เลวนี่ ฉันขอประกาศอย่างเป็นทางการ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปนายเป็นเพื่อนยากของฉันแล้ว!"

จี้รั่งอดยิ้มพลางด่าไม่ได้ "ใครเขาอยากเป็นเพื่อนยากของแกกัน อย่าทำคนอื่นเสียคน!" เขาโบกมือ "โอเค วันนี้พอแค่นี้ กลับไปเถอะ"

แม้ทุกคนจะยังอยากสนุกต่อ แต่ก็พากันแยกย้ายไป

ชีอิ้งน่าจะทำเรื่องไม่ดีเป็นครั้งแรก เมื่อครู่นี้ตอนที่ผู้อำนวยการการศึกษาเข้ามา จี้รั่งเห็นว่าปลายหูของเธอเป็นสีแดงจางๆ คงเพราะว่าเธอตื่นเต้นและเครียดมาก หาที่ซ่อนให้ลูกอมนมกระต่ายหลายเม็ดที่ถืออยู่ไม่ได้

จึงกำเอาไว้ในฝ่ามือตลอด

พอถูกอุณหภูมิที่ฝ่ามือทำให้ละลาย แกะออกมาในอากาศก็มีแต่ความหอมหวานละมุน

ลูกอมนมที่ละลายแล้วไม่สามารถเก็บไว้ในกระเป๋าได้อีกต่อไป เพราะกระดาษห่อลูกอมเหนียวเหนอะ แต่เย็นนี้เธอกินไปเยอะแล้ว คิดดูก็ยื่นลูกอมที่นิ่มจนเละในฝ่ามือออกไป

จี้รั่งกำลังเก็บกระเป๋านักเรียนอยู่ มองดูแวบหนึ่งก็ถามขึ้นว่า "ให้ฉันกินเหรอ"

ชีอิ้งพยักหน้า

จี้รั่งจงใจแหย่เธอ "เสียแล้วก็เอามาให้ฉันกินเหรอ"

ชีอิ้งส่ายหน้าด้วยความร้อนใจเล็กน้อย เพื่อพิสูจน์ว่าลูกอมยังไม่เสีย เธอจึงหยิบขึ้นมาเม็ดหนึ่ง แกะห่อแล้วใส่เข้าปากตนเองกินให้เขาดู

ใบหน้าเล็กพองตุ๊บป่อง ดูแล้วรู้สึกว่าหอมหวานเสียยิ่งกว่าลูกอมนมอีก

เขาไม่ชอบกินของหวานมาตั้งแต่เด็ก แต่ชีอิ้งทำให้เขาฝ่าฝืนหลักการนี้ไปทีละนิด ลูกพี่รู้สึกว่าตนเองเสียเปรียบอยู่หน่อยๆ

ดังนั้นเขาจึงพูดว่า "งั้นเธอป้อนฉันสิ"

ชีอิ้งไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย แล้วก็ไม่ได้รู้สึกอึดอัดขัดเขิน หยิบลูกอมนมมาแกะห่อออก ยื่นส่งถึงปากเขา

บอกเขาด้วยการกระทำจากใจจริง *ฉันกล้าป้อนแล้วนายกล้ากินไหม*

จี้รั่งนิ่งอึ้ง "..."

เกือบลืมไปแล้ว หนังหน้าเขายังบางกว่าเธออยู่ดี!

แต่ลูกอมยื่นมาถึงปากแล้วจะไม่กินก็ไม่ได้ จี้รั่งก้มหน้าเล็กน้อย แทบจะลนลานกัดลูกอมที่อยู่ในมือนั้นมา มีอยู่ชั่วขณะหนึ่งที่ริมฝีปากแตะโดนปลายนิ้วของเธอ

นิ่มจังเลย

ชีอิ้งยังจะป้อนต่อไป จี้รั่งจึงแย่งลูกอมที่เหลือมาทั้งหมด "พอแล้วๆ

ฉันกินเอง!"

บรรดาเพื่อนนักเรียนที่อยู่ด้านข้างตกตะลึงไปเพราะสีหน้าท่าทางของลูกพี่

นี่มันเด็กน้อยใสบริสุทธิ์ที่ไหนเนี่ย ลูกพี่ยังจำได้อยู่หรือเปล่าว่าตัวเองเป็นขาใหญ่ของโรงเรียนที่ทำเรื่องชั่วช้าสารพัด! ภาพลักษณ์นายคนนี้ล่มสลายไปถึงร่องลึกก้นสมุทรมาเรียนา* แล้วไหม!

สีท้องฟ้ามืดมากแล้ว

ตอนที่ออกจากห้องเรียนก็พบว่าหิมะตก

นี่คือหิมะแรกของปีนี้

แม้จะเป็นหิมะตกปรอยๆ แต่ก็มากพอที่จะทำให้เหล่าเด็กนักเรียนทางภาคใต้ที่น้อยครั้งจะเห็นหิมะประหลาดใจได้แล้ว ในแสงไฟที่สาดออกมาจากไฟข้างทาง เกล็ดหิมะร่วงหล่นโปรยปราย คนรอบข้างหวีดร้องพลางพุ่งตัวเข้าไปยื่นมือและลิ้นรับหิมะ

จี้รั่งถือกระเป๋านักเรียนยืนอยู่บนขั้นบันได ยิ้มเยาะพลางเอ่ย "อย่างกับคนโง่" แล้วหันมาถามซีอิ้ง "ไปเล่นกับพวกเขาไหม"

สบตาเข้ากับดวงตาฉ่ำวาวคู่หนึ่งท่ามกลางค่ำคืนมืดสลัว

สายตานั้นอ่อนโยนอย่างยิ่ง

เป็นหิมะแรกนี่นา

วันที่เธอพบกับท่านแม่ทัพก็เป็นวันที่หิมะตกเป็นครั้งแรกของปีเช่นกัน

เปลวไฟค่อยๆ เผาผลาญมาถึงตรงหน้า ส่องต้องหิมะที่เย็นอ้างว้างทั่วฟ้าทวนยาวด้ามหนึ่งแหวกผ่านลมมาแทงโจรที่ถือดาบอยู่ข้างตัวเธอ เธอเห็นพายุหิมะตกลงบนชุดเกราะสีดำ ต้นไม้สีเงินหิมะสีขาวทั่วภูเขาก็ยังไม่เท่าแสงเหน็บหนาวครึ่งชุ่น** ที่ก้นบึ้งดวงตาเขา

นับแต่นั้น ในวันหิมะแรกของทุกปี ท่านแม่ทัพจะส่งของขวัญมาให้เธอ

ปีแรกเป็นต้นอ่อนของดอกเหอฮวน ปลูกที่กลางสวนด้านหน้าหน้าต่างเธอ

ปีที่สองเป็นปิ่นหยกเขียว บนปิ่นสลักชื่อของเธอไว้ ลายมือนั้นเหมือนกับ

---

* ร่องลึกก้นสมุทรมาเรียนา เป็นร่องลึกก้นสมุทรที่ลึกที่สุดในโลก อยู่ทางตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิก

** ชุ่น เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

ของท่านแม่ทัพมาก

ปีที่สามเป็นลูกม้าตัวหนึ่ง ตอนนั้นท่านแม่ทัพมักจะไปออกรบข้างนอก บอกว่าให้ลูกม้าอยู่เป็นเพื่อนเธอแทนตนเอง

ปีที่สี่เป็นป้ายหยกห้อยพู่ เธอกับท่านแม่ทัพมีคนละเสี้ยว ใช้ด้ายแดงร้อยเชือกแขวนไว้อย่างเหมาะเหม็งที่ตรงหัวใจ

ปีที่ห้า...

เธอรอไม่ถึงปีที่ห้า

ตอนที่ตาย ต้นเหอฮวนกลางลานเรือนต้นนั้นเติบโตสูงใหญ่มากแล้ว และออกดอกเหมือนกับลูกบอลมีขนสวยงามมาก เธอเคยเขียนจดหมายหาท่านแม่ทัพบอกว่าต้นเหอฮวนในสวนออกดอกแล้ว ให้กลับบ้านมาชมดอกไม้ในเร็ววัน

แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้เห็นว่าดอกไม้นั้นงดงามเพียงใด

ปีนี้ หลังจากที่เธอได้พบกับท่านแม่ทัพอีกครั้ง นี่คือหิมะครั้งแรก

แม้เขาจะลืมเลือนอดีตชาติไปนานแล้ว ลืมเลือนคำสัญญาว่าจะส่งของขวัญให้เธอในหิมะแรกของปี แต่เธอก็ยังคงมีความสุข

เธอไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ไม่ขออะไรเพิ่มอีกแล้ว

เธอแค่อยากให้เขามีชีวิตอยู่อย่างดี

มีชีวิตอยู่ก็พอแล้ว

ลมหนาวและเสียงคนล้วนอยู่ไกลออกไป ในดวงตาเธอมีแต่เขา

จี้รั่งรู้สึกว่าหัวใจตนเองเต้นช้าลงครึ่งจังหวะ ขนาดลมหายใจก็ยังช้าลง

ผ่านไปเนิ่นนาน เขาก็หัวเราะเบาๆ ถามเธอเสียงแหบพร่า "ฉันเคยเตือนเธอแล้วไม่ใช่เหรอ ถ้ายังมองฉันอย่างนี้ต่อไปจะให้เธอได้รู้ผลลัพธ์"

ชีอิ้งยังไม่ทันได้โต้ตอบ

เด็กหนุ่มก็เดินขึ้นหน้า ฝ่ามือสอดอยู่ที่ท้ายทอยเธอ กดเธอลงในอ้อมกอดตน จากนั้นก็ก้มหน้าจูบ

เขาแค่แตะโดนริมฝีปากเธอ

ทั้งอ่อนนุ่มและหวาน เหมือนกับพุดดิ้งสตรอเบอรี่

เขากัดเบาๆ คำหนึ่ง

ชีอิ้งเบิกตากว้างมาก ไม่ได้เขินอายจนโกรธ และไม่ได้ผลักไสเขา

เด็กหนุ่มลิ้มรสแล้วก็หยุด การจูบครั้งแรก หลังความวู่วามผ่านไปก็เหลือแต่ความแตกตื่น

เขาปล่อยมือทันที แล้วหันตัวเดินไป

เดินไปได้สองก้าวก็หันหน้ามา ใบหน้าที่มักจะเย็นชาดุจดั่งน้ำแข็งดูว้าวุ่นอย่างยิ่ง "ไม่อนุญาตให้บอกใคร!"

ชีอิ้งยิ้มออกมาอย่างว่าง่าย แล้วพยักหน้า

จี้รั่งรู้สึกว่าตนเองกำลังจะจบเห่แล้ว

บทที่ 44

หิมะตกหนาขึ้น ทั้งยังมีฝนปรอยๆ

นายเบิ้มชวีหันกลับมาคิดจะร้องบอกจี้รั่งว่าไปแล้วนะ พอมองไปก็ร้องอย่างตระหนก "แม่เจ้า!" เขาใช้มือสะกิดหลิวไห่หยาง "แกเห็นไหมว่าพี่รั่งทำอะไร แม่เจ้า พวกเขาสองคนไม่เห็นโรงเรียนอยู่ในสายตามากไปแล้วมั้ง!"

หลิวไห่หยางมองไปอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว ตอนนั้นจี้รั่งก็ปล่อยมือไปแล้ว

ทั้งสองยืนอยู่บนขั้นบันไดที่แสงไฟสลัว มองเห็นแค่เค้าโครงใบหน้าด้านข้าง หลิวไห่หยางเอ่ยว่า "ก็แค่จ้องมองกันลึกซึ้งไม่ใช่เหรอ"

นายเบิ้มชวีตื่นเต้นจนพูดจาไม่รู้เรื่อง "ไม่ใช่...พวกเขาสองคน พวกเขาสองคนจูบปากกันแล้ว!"

หลิวไห่หยางไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด "จะเป็นไปได้ยังไง ความอึดอย่างพี่รั่งน่ะ ต้องจูบสักสามถึงห้านาทีโดยไม่ปล่อยเป็นอย่างน้อย เมื่อกี้นี้ฉันไม่เห็นเลย"

นายเบิ้มชวีเถียงเขาเสียงแข็ง "ฉันเห็นจริงๆ นะ!"

ทางฝั่งนั้น จี้รั่งเดินทิ้งห่างออกจากสายตาอ่อนโยนของเด็กสาว เขามองดูฝนที่ค่อยๆ ตกแรงขึ้น ถามเสียงแหบแห้งว่า "เอาร่มมาหรือเปล่า"

ซีอิ้งส่ายหน้า

เขาไม่กล้าสบตาเธอ ถอดเสื้อนักเรียนออกวางไว้บนศีรษะเธออย่างไม่ค่อยจะสุภาพอ่อนโยนเท่าไรนัก เสื้อตัวนอกที่หลวมใหญ่คลุมลงมาจากเหนือหัว กลิ่นหอมของเจ้าเจี่ยวบริสุทธิ์สดใสนำพาอุณหภูมิจากร่างของเด็กหนุ่มมาให้ ห่อพันเธอไว้อย่างแน่นหนา

ฝ่ามือใหญ่กว้างของเด็กหนุ่มจับจูงข้อมือเธอไว้ เอ่ยเสียงเบาว่า "วิ่งเร็วหน่อย ฝนตกหนักแล้ว"

ศีรษะเล็กที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อนักเรียนพยักหน้า

เด็กหนุ่มขายาวแต่กลับก้าวฝีเท้าเล็กตามจังหวะเธอไปตลอดทาง ลากเธอวิ่งไปทางประตูโรงเรียน รองเท้าเหยียบย่ำบนพื้นที่มีน้ำขัง หยดน้ำกระเซ็นขึ้นสาดใส่ร่างเปาะแปะ

ชีอิ้งแอบคิดว่าเหมือนการหนีตามกันเลย

เมื่อวิ่งไปถึงประตูโรงเรียนก็พบคนทั้งกลุ่มยืนอยู่ใต้ชายคาประตูเพื่อหลบฝนเรียกรถ ขณะที่ชีอิ้งกำลังจะดึงเสื้อนักเรียนลงมาปัดหยดน้ำบนนั้นให้สะอาดแล้วส่งคืนจี้รั่ง นายเบิ้มชวีก็ขยับเข้ามาใกล้อย่างลับๆ ล่อๆ ลดเสียงถามว่า "พี่รั่ง เมื่อกี้นี้พี่จูบปากกับนางฟ้าน้อยของพี่ใช่ไหม"

ชีอิ้งปลายหูแดง หลุบตาลงไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

ได้ยินจี้รั่งพูดโดยหน้าไม่แดงใจไม่เต้นว่า "เปล่า แกมองผิดแล้ว"

นายเบิ้มชวีร้อนใจ "จะเปล่าได้ยังไง! ผมเห็นหมดแล้ว! พวกพี่สองคนอยู่บนขั้นบันไดนั่น..."

จี้รั่งอับอายกลายเป็นโกรธ เตะก้นเขาหนึ่งที "เห็นบ้านแกสิ ไปให้ไกลจากฉันเลย!"

ปฏิกิริยาอย่างนี้ของเขายิ่งทำให้นายเบิ้มชวีแน่ใจ *สองคนนี้จูบกันแล้ว!*

มีรถขับผ่านเข้ามาอย่างต่อเนื่อง จี้รั่งขึ้นรถคันเดียวกับชีอิ้งเพื่อไปส่งเธอกลับบ้าน ข้างในรถอบอุ่นอย่างยิ่ง เขารู้สึกร้อนจึงให้คนขับปิดฮีตเตอร์

คนขับหัวเราะและทำตามก่อนจะเอ่ยว่า "คนหนุ่มเลือดลมแข็งแรงที่เราเปิดฮีตเตอร์เพราะกลัวหนาวน่ะ"

คนหนุ่มที่เลือดลมแข็งแรงหวนนึกถึงการกระทำอันหุนหันเมื่อครู่นี้ ก็ว้าวุ่นใจสุดขีด

แต่จะโทษเขาได้ยังไงเล่า!

ทั้งๆ ที่เขาเคยเตือนเธอไปหลายครั้งแล้ว!

เธอก็ยังจงใจยั่วยวนเขา!

ซีอิ้งที่ตอบข้อความน้าชายเสร็จรู้สึกถึงกลิ่นอายโมโหร้ายบนตัวเด็กหนุ่ม เธอเก็บโทรศัพท์มือถือแล้วขยับเข้าไปนั่งใกล้เขาอีกหน่อย เอียงหัวมองพินิจเขาอย่างประหลาดใจ เหมือนกำลังถามว่า *นายเป็นอะไรน่ะ*

จี้รั่งได้กลิ่นหอมหวานที่คุ้นเคย

กลิ่นหอมนั้นตอนนี้ยังคงติดอยู่บนริมฝีปากตน

กลิ่นหอมกระตุ้นให้เขาร้อนไปทั่วร่างจึงลนลานลดกระจกรถลง อากาศหนาวโชยเข้ามา เด็กหนุ่มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเอ่ยท่ามกลางเสียงลมหวีดหวิว "ห้ามยั่วยวนฉันนะ!"

ซีอิ้งหนาวจนตัวสั่น รู้สึกน้อยใจมาก

เธอไม่ได้ทำอะไรเลยแท้ๆ

หลังจากนั้นหลายวัน จี้รั่งก็หลบลี้หนีหน้าเธออยู่หน่อยๆ เธอเข้าใกล้เขาอีกนิด เขาก็กระโดดออกไปไกลอีกหลายฉื่อเหมือนถูกลวก

ซีอิ้งโมโหจะแย่อยู่แล้ว

เมื่อหอบแบบทดสอบวิชาประวัติศาสตร์ออกมาจากห้องทำงานแล้ว ผ่านหน้าห้องเก้า เห็นจี้รั่งยืนหัวเราะพูดคุยอยู่กับพวกนายเบิ้มชวี เธอก็โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงเดินเข้าไป อาศัยตอนที่จี้รั่งไม่ทันตอบโต้กระทืบเท้าเขาแรงๆ หนึ่งที

กระทืบเสร็จก็จากไป ทิ้งไว้แต่แผ่นหลังที่โมโหปั้นปึ่ง

จี้รั่งยังนิ่งตะลึงอยู่ พวกนายเบิ้มชวีขำจะแย่อยู่แล้ว "แม่เจ้าโว้ย พี่รั่งทำไมถึงโดนนางฟ้าน้อยโกรธล่ะ"

สีหน้าลูกพี่ดูยุ่งเหยิงซับซ้อน

ตอนเรียนก็ไม่ได้ตั้งใจฟัง เรียนไปได้ครึ่งหนึ่งก็อดเตะเก้าอี้นายเบิ้มชวีไม่ได้

นายเบิ้มชวีที่กำลังแอบเล่นเกมนึกว่าครูเดินมาแล้วจึงตกใจรีบเก็บโทรศัพท์มือถือใส่เข้าไปในโต๊ะมือไม้วุ่นวายพัลวัน เมื่อเงยหน้าขึ้นกลับพบจี้รั่งกำลังมองเขาด้วยสีหน้ารำคาญ ถามเสียงเบาว่า "แกว่าอย่างฉันนี่เป็นผู้ชายเลวแบบที่พวกเธอมักพูดกันหรือเปล่า"

นายเบิ้มชวีงุนงง *อะไรกันวะเนี่ย*

จี้รั่งว้าวุ่นใจสุดจะทนแล้ว แต่ประสบการณ์ความรักเป็นศูนย์ จำต้องลดศักดิ์ศรีของลูกพี่ลงมาขอความรู้จากผู้ติดตาม "ฉันไม่ได้สารภาพรักกับเธอก็จูบเธอแล้ว"

ถ้าไม่ใช่กำลังเรียนอยู่ล่ะก็ นายเบิ้มชวีคงกระโดดผลุงขึ้นมาแล้ว "ผมรู้อยู่แล้วว่าตัวเองไม่ได้ตาฝาด!"

ลูกพี่ยอมรับความผิดของตนอย่างสำนึกเสียใจ "จูบเสร็จแล้วยังหลบเธออีก"

นายเบิ้มชวีตบตัก "เลว! เลวมากเลย! เลวจนเอาไปพูดซุบซิบนินทากันได้เลย!"

ก้นบึ้งดวงตาจี้รั่งลุกเป็นไฟ กัดฟันแล้วก็อดกลั้นไว้ ถามเสียงอัดอั้น "งั้นทำไงดี"

นายเบิ้มชวีวางท่าอย่างผู้มีประสบการณ์ "นี่ง่ายมาก สารภาพรักสิ! ผมว่านะพี่รั่ง พี่ควรจะสารภาพรักแต่เนิ่นๆ รีบจีบให้ติดถึงจะถูกต้อง! ส่วนเรื่องคนจะดีจะเลว รู้จักไหมคำว่า 'จะตัดสินคนค่อยดูหลังจากปิดฝาโลง' น่ะ"

นิ้วจี้รั่งกระชับแน่น ขบฟันเอ่ยว่า "ไม่ได้"

นายเบิ้มชวีประหลาดใจ "ทำไมจะไม่ได้ล่ะ"

จี้รั่งเค้นคำอยู่นาน ผ่านไปสักพักถึงหลุดออกมาหนึ่งประโยค "ฉันจะมีความรักก่อนวัยอันควรไม่ได้"

นายเบิ้มชวีสับสน

ลูกพี่ก้มหน้าหมดอาลัย นิ่งเงียบไปนานจึงเอ่ยว่า "แกยังจำประมวลเกณฑ์ชี้วัดนักเรียนเลวได้ไหม"

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้นายเบิ้มชวีก็ตื่นเต้นดีใจ เพราะอย่างไรนี่ก็เป็นหลักการพื้นฐานตอนที่พวกเขาเริ่มเข้ามายืนในทางสายนี้!

ก็เหมือนกับพวกนักเรียนดีเด่นที่จะต้องมีคุณสมบัติสามประการ ผลการเรียนดี จริยธรรมดี นิสัยดี นักเรียนเกเรอย่างพวกเขาก็มีเกณฑ์ชี้วัดเหมือนกัน! นึกถึงตอนนั้นที่ทุกคนถือ 'ประมวลเกณฑ์ชี้วัดนักเรียนเลว' เป็นเกียรติยศ!

เขาเอ่ยอย่างตื่นเต้นว่า "จำได้สิ! สูบบุหรี่ ทะเลาะวิวาท โดดเรียน มีความรักก่อนวัย แล้วยังสอบได้ที่โหล่ ครบถ้วน!"

จี้รั่งเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย "นอกจากมีความรักก่อนวัย ฉันก็ทำมาหมดแล้ว"

นายเบิ้มชวีย้อนถาม "เพราะงั้น?"

จี้รั่งว่า "เพราะงั้นฉันเลยมีความรักก่อนวัยอันควรไม่ได้ ต้องรักษาเส้นตายสุดท้ายเอาไว้"

นายเบิ้มชวีงุนงง *นี่มันตรรกะวิบัติอะไรวะเนี่ย!*

แค่ลูกพี่ไม่มีความรักก่อนวัยอันควร ลูกพี่ก็ไม่ใช่นักเรียนเกเรแล้วเหรอ

ลูกพี่สูบบุหรี่ ทะเลาะวิวาท โดดเรียน แต่ก็ยังเป็นเด็กดีอยู่งั้นเหรอ

จี้รั่งนั่งกลับลงไปอย่างว้าวุ่น หยิบปากกาขึ้นมาขีดเขียนมั่วซั่วบนหนังสือวิชาภาษาและวรรณคดีก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงอัดอั้น "ยังไงก็ไม่ได้ ฉันจะทำเธอเสียคนไม่ได้"

เธอออกจะเป็นเด็กดี บริสุทธิ์เสียยิ่งกว่าแสงจันทร์ เติบโตอย่างสะอาดสะอ้านมาตลอดทาง บนตัวไม่มีจุดให้คนติเตียนประณาม

จะให้มาแปดเปื้อนเพราะเขาไม่ได้

เขาไม่อยากให้ใครใช้น้ำเสียงซุบซิบนินทาระคนผิดหวังพูดถึงเธอว่า

'นั่นเด็กผู้หญิงใจแตกกับเด็กเกเรคนนั้นไงล่ะ' เขารับไม่ได้

นายเบิ้มชวีใช้สายตาเหมือนกำลังมองโปเกมอนจ้องเขา อดถามไม่ได้ว่า "งั้นพี่จูบเธอทำไม พี่ไปจูบคนเขาแบบนั้นแต่ตอนนี้ไม่ยอมรับผลที่ตามมา จะให้คนเขาคิดยังไง"

จี้รั่งเอ่ยอย่างสงบ "นั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่ ให้เธอจูบกลับมาก็เสมอกันแล้ว"

นายเบิ้มชวีนิ่งอึ้ง

แม่มันเถอะ! ลูกพี่จะหน้าไม่อายเกินไปแล้ว!!

เลิกเรียนตอนเย็น ชีอิ้งกับเยวี่ยหลีเดินจูงมือกันออกมาจากห้องเรียน เตรียมจะไปกินอะไรที่ถนนขายของกินสักหน่อยแล้วค่อยกลับมาเข้าคาบทบทวนตอนเย็น เพิ่งออกจากห้องเรียนก็เห็นจี้รั่งยืนพิงอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามของทางเดิน กระเป๋านักเรียนพาดอยู่บนบ่า ในมือถือพุดดิ้งสตรอเบอรี่กล่องหนึ่ง

นักเรียนที่ผ่านทางมาต่างกำลังแอบมองเขา คนหน้าตาดีต่อให้ตัดชื่อเสียงไม่ดีออกไปก็เลี่ยงไม่ให้เป็นที่ดึงดูดสายตาไม่ได้

เยวี่ยหลีทักทายเขาอย่างร่าเริง "ลูกพี่มารับอิ้งอิ้งเหรอ ไปกินข้าวกับพวกเราไหม"

จี้รั่งยังไม่ทันตอบก็เห็นชีอิ้งโมโหกระฟัดกระเฟียดฉุดลากเยวี่ยหลีเดินลงไปข้างล่าง ไม่สนใจเขา ลูกพี่เสียใจภายหลังจากพฤติกรรมเด็กๆ ของตนเองในก่อนหน้านี้ ปากบึ้งตึงขาวิ่งไล่ตามไป

เยวี่ยหลีสังเกตสีหน้าเพื่อน ถามชีอิ้งเบาๆ ว่า "อิ้งอิ้ง พวกเธอทะเลาะกันเหรอ"

ใบหน้าเล็กของชีอิ้งโมโหเดือดดาล และพยักหน้าแรงๆ

เธอก็อารมณ์เสียได้เหมือนกัน!

ครั้งนี้จะไม่ให้อภัยเขาง่ายๆ อย่างนั้นแล้ว!

จี้รั่งเดินตามพวกเธอไปตลอดทางจนออกนอกโรงเรียน เดินเข้า

ร้านข้าวแกงแห่งหนึ่ง แล้วนั่งลงที่โต๊ะด้านข้างพวกเธอ ชีอิ้งทำหน้าบึ้ง ไม่หันมามองเขาเลย

สายตาเยวี่ยหลีโยนกลับไปกลับมาระหว่างคนทั้งคู่ กลัวว่าความอดทนของลูกพี่จะถูกใช้หมดไปจริงๆ แล้วพลันผุดลุกขึ้นมาอัดพวกเธอสองคน เพราะอย่างไรเขาก็ไม่เคยอดทนกับผู้หญิงมาก่อน

ผลปรากฏว่าข้าวมื้อนั้นกินได้อย่างสงบเงียบมาก จี้รั่งนั่งคนเดียวที่โต๊ะอีกตัว กินข้าวเสร็จเงียบๆ ก็จ่ายค่าข้าวของทั้งสามคน

จากนั้นก็เดินตามพวกเธอกลับโรงเรียนไปตลอดทาง

เมื่อเดินมาถึงชั้นเรียนห้องสอง จี้รั่งก็ดึงตัวเยวี่ยหลีไว้ เอาพุดดิ้งสตรอเบอรี่ในมือมอบให้เธอ

เยวี่ยหลีทำสีหน้ารับรองว่าจะทำภารกิจให้สำเร็จกับลูกพี่

นั่งลงในที่แล้ว เยวี่ยหลีก็วางพุดดิ้งสตรอเบอรี่ลงบนโต๊ะเรียน เปิดฝาออกมาดม เอ่ยชมเสียใหญ่โต "ว้าว หอมจังเลย! อิ้งอิ้งจะกินไหม"

ชีอิ้งสะบัดศีรษะเล็กๆ ไปด้านข้าง ไม่สนใจคนทรยศอย่างเธอ

เยวี่ยหลีทอดถอนใจพลางเอ่ยว่า "เธอไม่กินงั้นฉันทิ้งล่ะนะ ฉันไม่ชอบกินสตรอเบอรี่"

พูดแล้วก็ถือพุดดิ้งพลางทำท่าจะลุกขึ้น ชีอิ้งหันมาทันทีและแย่งพุดดิ้งไปจากมือเยวี่ยหลีอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ผูกถุงให้สนิทด้วยสีหน้าเคร่งขรึม วางไว้ด้านในสุดของลิ้นชักโต๊ะเรียน

เยวี่ยหลีหัวเราะจนปวดท้อง "ต้องรีบกินหน่อยนะ ทิ้งไว้นานจะเสีย"

ชีอิ้งปลายหูแดงซ่าน ไม่สนใจที่เพื่อนหยอก

ท้องฟ้ามืดลงอย่างรวดเร็ว เหล่านักเรียนที่อยู่ทบทวนหนังสือที่โรงเรียนกำลังอ่านหนังสือด้วยตัวเองอย่างสงบเงียบ ชีอิ้งทำแบบทดสอบเคมีเสร็จไปสองแผ่นก็บิดขี้เกียจ หางตาเหลือบไปเห็นเยวี่ยหลีฟุบกับโต๊ะเหมือนจะหลับไปแล้ว นิ้วก็ยื่นเข้าไปในลิ้นชักโต๊ะเรียน หยิบพุดดิ้งสตรอเบอรี่กล่องนั้น

ออกมาเงียบๆ

มองซ้ายมองขวา ไม่มีคนสนใจ เธอก็แอบกินไปอย่างรวดเร็ว

คาบทบทวนตอนเย็นจบลง คนที่จะกลับบ้านก็กลับบ้าน คนที่จะกลับหอก็กลับหอ ชีอิ้งสะพายกระเป๋าเดินไปที่ป้ายรถประจำทางพร้อมกับเยวี่ยหลี ทั้งสองคนไม่ได้นั่งไปทางเดียวกัน รถของเยวี่ยหลีมาถึงก่อน เพื่อนจึงโบกมือให้เธอแล้วขึ้นรถจากไป

ชีอิ้งยืนรอรถอยู่ที่ป้ายตามลำพัง ฤดูหนาวกลางคืนมีลมเย็น เธอดึงผ้าพันคอขึ้นมานิดหน่อยเพื่อปิดใบหน้าครึ่งล่าง บนหัวยังสวมฮู้ดหูกระต่ายที่ติดอยู่กับหลังเสื้อขนเป็ด เผยให้เห็นแค่ดวงตาเป็นประกายแวววาว

นักเรียนชายปีสามกลุ่มหนึ่งที่ด้านข้างก็เพิ่งเลิกคาบทบทวนตอนเย็น รุ่นพี่รูปร่างสูงหล่อหนึ่งในนั้นสังเกตเห็นเธอมานานแล้ว ฉวยโอกาสขณะที่รถยังไม่มาเดินไปหยุดอยู่ข้างเธอเพื่อชวนคุย "รุ่นน้อง ปีหนึ่งก็เริ่มเข้าคาบทบทวนตอนเย็นแล้วเหรอ ขยันจังเลย"

เธอดูแล้วทั้งน่ารักอ่อนหวานทั้งตัวเล็ก ถ้าไม่ได้ใส่เสื้อนักเรียนของไห่อีอยู่ บอกว่าเธอเป็นนักเรียนชั้นมัธยมต้นคนก็เชื่อ

แน่นอนอยู่แล้วว่านักเรียนชายปีสามคนนี้ต้องคิดว่าเธออยู่มัธยมปลายปีหนึ่ง

ชีอิ้งเห็นพวกนักเรียนชายสวมชุดนักเรียนแบบเดียวกันก็ยิ้มให้อย่างสุภาพ แล้วยื่นนิ้วออกมาสองนิ้วทำเป็นเลขสอง

ฉันปีสองแล้ว

นักเรียนชายคนนั้นนิ่งอึ้งไปสักพัก รู้สึกว่ารุ่นน้องคนนี้ซื่อบื้อ น่ารักมาก "ทำไมเธอถึงชูสองนิ้วให้ฉันล่ะ" พูดพลางหยิบโทรศัพท์มือถือตนเองออกมา "รุ่นน้อง เราแอดเพื่อนในวีแชตกันไหม ฉันอยู่ปีสามห้องหนึ่ง ผลการเรียนดีอยู่ เธอมีปัญหาอะไรเรื่องเรียนก็มาถามฉันได้ตลอดเลย"

ชีอิ้งลังเลครู่หนึ่ง

เธออยากปฏิเสธแต่ก็รู้สึกว่าส่ายศีรษะไปตามตรงจะไม่สุภาพ ดังนั้นจึงหยิบโทรศัพท์มือถือของตนเองออกมา เตรียมจะพิมพ์ปฏิเสธ

นักเรียนชายเห็นเธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาก็นึกว่าเธอตกลงแล้ว จึงขยับเข้ามาใกล้อย่างดีใจ

เพิ่งจะเข้าใกล้ ด้านหลังป้ายรถประจำทางที่ดำมืดมิดก็มีเงาคนโผล่ออกมาทันใด นำพาความหนาวเย็นกัดกร่อนมาด้วย เงาร่างนั้นฉุดดึงชีอิ้งออกไป

นักเรียนชายหลายคนต่างตกใจสะดุ้ง หลังตอบสนองได้แล้วยังนึกว่ามีคนร้าย พุ่งเข้ามาพลางร้องตะโกน "ใครน่ะ! ปล่อยนะ!"

เด็กหนุ่มร่างผอมสูงเดินออกมาจากความมืด

ใบหน้าเย็นชา เครื่องหน้าทั้งเหี้ยมทั้งดิบเถื่อน จ้องมองพวกเขาโดยไม่ส่งเสียงสักคำ

ชีอิ้งถูกแขนเด็กหนุ่มโอบรัดไว้ในอ้อมกอด ดิ้นอยู่สองทีก็ไม่หลุด จึงยกเท้าเหยียบเท้าเขา

หนึ่งในนักเรียนชายจำเขาได้ เอ่ยเรียกชื่อเสียงเบา "จี้รั่ง"

จี้รั่งเอ่ยเสียงเย็น "ฉวยโอกาสตอนที่ฉันยังมีความอดทนไสหัวไปซะ"

นักเรียนที่มาขอวีแชตกับชีอิ้งทนไม่ไหวและพูดว่า "นายเป็นอะไรไม่ทราบ! นายรู้จักเธอเหรอ ถ้ายังไม่ปล่อยมือฉันจะแจ้งตำรวจแล้วนะ!"

จี้รั่งไม่สนใจเขา ก้มมองเด็กสาวตัวน้อยที่ดิ้นรนอยู่ในอ้อมแขน เขาคลายแขนออกเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่ปล่อยเธอออก และยอมให้เธอเหยียบเท้าของตนไป

ไม่รู้ว่าเพราะโกรธหรือว่าน้อยใจ ชีอิ้งขอบตาแดงแล้ว

นักเรียนชายคนนั้นยังอยากจะพูดอะไรต่ออีก แต่เพื่อนในกลุ่มซึ่งอยู่ด้านหลังห้ามเขาไว้ "อย่ายุ่งเลย นายดูไม่ออกเหรอว่าสองคนนั้นความสัมพันธ์ไม่ธรรมดา รถมาแล้ว ไปกันเถอะ"

ประตูรถประจำทางเปิดออก ส่งไออุ่นออกมา หลังรอให้พวกเขาขึ้นรถ

และปิดประตูจากไป ควันท่อไอเสียก็ม้วนใบไม้แห้งที่กระจัดกระจายข้างทางขึ้นมา

จี้รั่งปล่อยมือออก

ชีอิ้งดิ้นออกมาจากอ้อมกอดนั้นแล้วหันมาจ้องเขา

เขาก้มหน้าลง ผ่านไปนานถึงเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงอัดอั้นใจ "ฉันมาแลกของรางวัล"

ชีอิ้งนิ่งงันไปครู่หนึ่ง ไม่เข้าใจความหมายของเขา

จี้รั่งควานหยิบกระดาษเอสี่แผ่นหนึ่งออกมาจากในกระเป๋าเสื้อนักเรียนแล้วกางออก ส่งถึงตรงหน้าเธอ

สีสันและตัวหนังสือที่เขียนบนนั้นจางลงไปบ้างแล้ว แม้แต่รอยพับก็ยังชัดเจน แต่ว่าตัวกระดาษยังคงใหม่อยู่ เหมือนได้รับการเก็บรักษาไว้อย่างจริงจัง

จี้รั่งคว้ามือเธอขึ้นมา วางประกาศนียบัตรใบนั้นลงในมือเด็กสาวตรงหน้าแล้วพูดเสียงแผ่วเบา "คำขอของฉันคือ...ขอให้อิ้งอิ้งอย่าโกรธฉันอีกเลย"

บทที่ 45

ชีอิ้งก้มมองประกาศนียบัตรที่ตนเองวาด

นึกไม่ถึงเลยว่าสุดท้ายแล้วคำขอพรข้อเล็กๆ นี้จะมาใช้แลกกับการไม่ให้เธอโกรธ

จริงๆ เลยคนคนนี้นี่...

ไม่มีเหตุผลเอาซะเลย

เขาเป็นคนหลบหน้าเธอก่อนแท้ๆ

แต่ก็ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้เธอเป็นคนรักษาสัญญาล่ะ ไม่โกรธก็ไม่โกรธ ที่จริงแล้วพอกินพุดดิ้งกล่องนั้นไปเมื่อตอนเย็น เธอก็ไม่ค่อยโกรธเท่าไรแล้ว

ด้วยเหตุนี้จึงรับประกาศนียบัตรไป เม้มปาก และพยักหน้าให้เขา

หูกระต่ายบนศีรษะแกว่งตาม น่ารักเอามากๆ จนจี้รั่งอดยิ้มออกมาไม่ได้ เขายื่นมือไปลูบ

ชีอิ้งคว้าเอามือเขาออกด้วยสีหน้าเคร่งขรึม แม้เธอจะไม่โกรธแล้ว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะปล่อยให้เรื่องผ่านไปทั้งอย่างนี้ เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพิมพ์ข้อความถามเขา

ชีอิ้ง : 'เพราะอะไรถึงหลบฉัน'

จี้รั่งจ้องหน้าจอที่ส่องแสง ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี

เพราะอะไรเหรอ...

เพราะว่าเธอหวานเสียจนทำให้คนอยากก่อความผิด

อีกทั้งการควบคุมตัวเองของฉันก็ไม่ค่อยดี

เพราะว่าแค่เข้าใกล้ ก็อยากจะโอบเธอไว้ในอ้อมกอดและจูบแรงๆ

แต่ว่าก็อยากจะปกป้องเธอให้ดี ไม่ให้ใครมาแตะต้อง แม้แต่ตัวฉันเองก็ไม่ได้

ผ่านไปเนิ่นนาน จี้รั่งก็หยิกแก้มเธอด้วยท่าทางอย่างพ่อหนุ่มเสเพล "เพราะว่าฉันหนังหน้าบาง หลังจูบเธอไปแล้วก็ไม่มีหน้ามาเจอเธอ โอเคไหม"

ซีอิ้งประหลาดใจตาเบิกกว้าง หลังตอบสนองได้ก็หลุบตาลงอย่างกระดากพิมพ์ตัวหนังสือบอกคนตรงหน้าว่า

ซีอิ้ง : 'ฉันรับปากนายแล้วไงว่าจะไม่บอกคนอื่น'

ซีอิ้ง : 'งั้นฉันทำเหมือนมันไม่เคยเกิดขึ้นละกัน'

เธอพิมพ์ข้อความที่สองให้เขาอ่านต่อทันที จี้รั่งดุเธอ "ไม่ได้! เธอต้องจำเอาไว้!"

ซีอิ้งรู้สึกว่าคนคนนี้ช่างเป็นเด็กน้อยเหลือเกิน

รถประจำทางขับเข้ามาช้าๆ เขายื่นมือมารับกระเป๋านักเรียนเธอไปอย่างอารมณ์ดี "ไป พี่ชายจะไปส่งเธอกลับบ้าน"

ตั้งแต่คราวก่อนที่สวมบทเป็นพี่ชายเธอต่อหน้าแม่เยวี่ยหลี เขาก็เหมือนติดลม แต่ละครั้งที่หยอกเธอก็จะพูดคำว่าพี่ชาย

ซีอิ้งออกจะขำอยู่หน่อยๆ เดินตามเขาขึ้นรถไปอย่างว่าง่าย

จี้รั่งยังเข็ดหลาบจากเหตุการณ์เมารถเมื่อคราวก่อน แต่ดีที่คราวนี้ที่ว่างบนรถยังมากอยู่ ทั้งสองเดินไปนั่งที่แถวหลัง เขาเปิดหน้าต่างรถขึ้นให้อากาศเย็นสะอาดถ่ายเท กลิ่นในรถจะได้ไม่เลวร้ายถึงขั้นนั้น

รถวิ่งผ่านถนนสายยาวในค่ำคืนฤดูหนาว เมื่อจอดเทียบป้ายแต่ละครั้งจะมีคนขึ้นและลง บ้างก็เป็นคนทำงาน บ้างก็เป็นสามีภรรยา แล้วยังมีคนชราผู้สูงอายุอีกด้วย เรื่องราวในโลกหลายร้อยประการ อยู่ๆ ก็ทำให้เขาเกิดความคาดหวังรอคอยต่ออนาคตที่ยาวไกลไม่รู้จบ

อดที่จะคิดไม่ได้ว่าในอีกหลายๆ ปีข้างหน้า เขาจะยังนั่งรถประจำทางเป็นเพื่อนเธอ รับเธอกลับจากเลิกงาน ไปส่งเธอที่บ้านอยู่หรือเปล่า

คงจะเป็นไปไม่ได้ ถ้าเขายังเหลวไหลจนแม้แต่รถก็ยังซื้อไม่ได้ แล้วจะมีหน้าไปรับเธอหลังเลิกงานได้ยังไง

จะไปด้วยรถประจำทางบ้าบอนี่ เขาก็เมารถอีก

จี้รั่งอดทนมาตลอดทางจนถึงป้ายที่ใกล้บ้านซีอิ้ง เมื่อรถจอดเขาก็พุ่งลงจากรถไป ดีที่ด้านข้างมีตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติ ซื้อน้ำมาขวดหนึ่งแล้วกรอกลงคอไปจึงค่อยดีขึ้นบ้าง ซีอิ้งที่ตามลงมามองเขาด้วยสีหน้าเป็นห่วง หวนนึกถึงครั้งที่แล้วเขาก็ลงรถกลางทางกะทันหัน ตอนนี้เองถึงคิดได้ว่าบางทีเขาอาจจะเมารถ

เธอมองไปรอบๆ ร้านผลไม้ข้างทางกำลังจะปิดร้านแล้ว เลยรีบวิ่งเข้าไปซื้อส้มผลหนึ่งกลับมา

จี้รั่งยังคงยืนพิงป้ายรถประจำทางพยายามผ่อนคลายจิตใจอยู่ที่ปลายจมูกพลันได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของส้มลอยมา เมื่อหันไปมองก็เห็นซีอิ้งกำลังแกะเปลือกส้ม น้ำมันหอมอ่อนจางของเปลือกส้มแผ่กระจายไปในอากาศ นิ้วมือเธอเปื้อนสีเหลือง

จี้รั่งรอกินส้ม

พอเธอแกะเสร็จก็ส่งเปลือกส้มมาให้เขาดม จากนั้นตนเองก็กินส้มไป

จี้รั่งนิ่งอึ้ง

เธอกินส้มไปพลางส่งข้อความให้เขาไปพลาง

ซีอิ้ง : 'กระเพาะไม่สบายกินของเย็นไม่ได้ อีกเดี๋ยวนายต้องนั่งรถกลับไป

เปลือกส้มบรรเทาอาการเมารถได้ ดมเยอะๆ ก็จะดีขึ้นแล้ว'

นี่คือเหตุผลที่เธอกินส้ม ส่วนฉันดมเปลือกส้มงั้นเหรอ?! จี้รั่งโมโหจะแย่อยู่แล้ว

ตลอดทางที่พาเธอไปส่งถึงทางเข้าหมู่บ้าน เปลือกส้มในมือถูกเขาขยี้แหลกไม่เป็นรูปเป็นร่าง

แต่ก็เหมือนจะได้ผล

พอหยุดเดิน ชีอิ้งก็หันมารับกระเป๋านักเรียนของตนไปสะพายให้เรียบร้อย โบกมือให้เขา ทำปากพูดว่า "กลับบ้านเร็วหน่อยนะ"

เขาตอบรับ "อืม" ไปคำ เห็นเธอหันหลังกลับไปก็นึกอะไรขึ้นได้ จึงรั้งสายกระเป๋านักเรียนเธอไว้ ชีอิ้งหันหน้ามา เห็นสีหน้าเขาดูไม่เป็นธรรมชาติ หลังอ้ำๆ อึ้งๆ อยู่นานจี้รั่งก็เอ่ยเสียงเบาว่า "ถ้าสอบปลายภาคครั้งนี้ฉันสอบได้ดี เธอจะให้ประกาศนียบัตรฉันอีกหรือเปล่า"

ท่าทางที่เขาขอประกาศนียบัตรเธอเหมือนเด็กน้อยกำลังขอลูกกวาดกิน

ชีอิ้งยิ้มพลางพยักหน้า

หลังหิมะตกปรอยๆ ไปหลายครั้ง ตามด้วยท้องฟ้าและพื้นดินที่เยือกแข็ง การสอบปลายภาคก็มาถึงในที่สุด

ครูประจำชั้นของแต่ละห้องจำต้องกำชับตักเตือนจากใจจริงอีกครั้ง "ต้องตั้งใจอ่านคำถาม! พวกเธอทำคะแนนมากมายหายไปจากการไม่ตั้งใจอ่านคำถาม ข้อที่ทำไม่ได้ให้เว้นไว้ก่อน อย่าไปเสียเวลา ทำข้อที่ตัวเองทำได้ทั้งหมดให้เสร็จ หลังทำเสร็จแล้วก็ต้องตรวจทาน นี่เป็นเรื่องที่ฉันขอย้ำอีกครั้ง! อย่ามัวแต่งอมืองอเท้า ดึงจิตวิญญาณออกมา! ทุกคนอยากกลับบ้านไปฉลองตรุษจีนกันดีๆ ไม่มีอุปสรรคใช่ไหม งั้นก็ทำข้อสอบดีๆ"

การสอบจึงเริ่มต้นรัวกลองเปิดฉากขึ้น

เป็นครั้งแรกในประวัติการณ์ที่จี้รั่งไม่ได้สอบในห้องสอบลำดับท้ายสุด

อันดับที่สามร้อยกว่าอยู่ตรงกลาง พูดไม่ได้ว่าผลการเรียนดีมาก แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นนักเรียนที่ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ พอจี้รั่งก้าวเข้าห้องไปก็ดึงดูดสายตาคนทั้งหมด

พวกเขาไม่กล้ามองสำรวจอย่างเปิดเผย แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ อย่างไรเสียนักเรียนที่เป็นขาใหญ่ของโรงเรียนก็โดดจากอันดับสุดท้ายขึ้นมาอยู่ระดับเดียวกับพวกเขา ข่าวลือที่เกี่ยวข้องกับการโกงยังไม่หมดไป

ขนาดพวกครูยังจัดการเขาไม่ได้ คนคนนี้ร้ายกาจจริงๆ

จี้รั่งฟาดหนังสือวิชาภาษาและวรรณคดีในมือลงที่โต๊ะเสียงดังปึง ทำคนรอบข้างผวาสะดุ้ง

เขาหรี่ตาลงครึ่งหนึ่ง เสียงที่เอ่ยออกมาทั้งเรียบเรื่อยและเย็นชา "ฉันหน้าตาดีมากใช่ไหม"

สายตาของคนรอบข้างถอนกลับไปอย่างรวดเร็ว

ตอนครูผู้คุมสอบถือข้อสอบเดินเข้ามาในห้องเรียนยังรู้สึกประหลาดใจว่าทำไมห้องนี้ถึงสงบเงียบจัง เธอแกะซองข้อสอบต่อหน้านักเรียน เมื่อเสียงกริ่งดังขึ้นก็ส่งลงไปทีละแถว

การสอบทั้งหมดดำเนินไปสองวัน

หลังสอบเสร็จแล้วยังต้องเรียนเพิ่มเติมอีกหนึ่งสัปดาห์จึงปิดเทอม ในหนึ่งสัปดาห์นี้ส่วนใหญ่ก็เป็นการอธิบายข้อสอบหลังผลคะแนนออก เมื่อกลับห้องเรียนไป นายเบิ้มชวีก็ถามเขา "พี่รั่ง ต้องการคำตอบที่ถูกหรือเปล่า"

จี้รั่งชำเลืองมองอีกฝ่ายทีหนึ่ง "คำตอบที่ถูกจากแกเนี่ยนะ ฉันคงบ้าไปแล้ว"

นายเบิ้มชวีพูดอย่างไม่ยอมแพ้ "พี่อย่าดูถูกกันสิ! ผมเพิ่งได้ยินพวกกรรมการวิชาการคุยกัน คำตอบหลายข้อของผมเหมือนกับพวกเขาเลย! ข้อใหญ่ข้อแรกของวิชาเลขได้เท่ากับศูนย์!"

จี้รั่งหางตากระตุก "จริงเหรอ"

นายเบิ้มชวีว่า "จริงสิ พี่คิดได้เท่าไหร่"

"...หนึ่ง"

นายเบิ้มชวีมองลูกพี่อย่างสงสาร "งั้นพี่ผิดแล้ว"

ลูกพี่หลับตาแล้ว "ไปให้พ้น ห้ามคุยกับฉันอีก!"

จี้รั่งรู้สึกว่าตัวเองอาจจะเป็นโรควิตกจริตหลังการสอบ ไม่อย่างนั้นทำไมวันเวลาที่รอคอยผลคะแนนหลังการสอบทุกครั้งถึงได้ยากจะทนทานขนาดนี้ โดยเฉพาะหลังจากรู้ว่าโจทย์ข้อแรกของวิชาคณิตศาสตร์ได้เท่ากับศูนย์ ความวิตกกังวลแบบนี้จะทำให้คนเป็นบ้าได้จริงๆ

อัดอั้นตันใจไปทั้งวัน ตอนเลิกเรียนขณะกำลังเก็บหนังสือเรียนช้าๆ ซีอิ้งก็หอบกระเป๋านักเรียนวิ่งมารอเขาแล้ว

เห็นจี้รั่งท่าทางเหมือนไม่มีความสุข ก็พิมพ์ข้อความถามเขาว่า

ซีอิ้ง : 'เป็นอะไร สอบเหนื่อยเกินไปเหรอ'

จี้รั่งส่ายหน้า รวบรวมกำลังใจส่งยิ้มให้เธอ "เหนื่อยนิดหน่อย ไม่เป็นไร"

นายเบิ้มชวีที่อยู่ข้างๆ หลุดปากพูด "พี่รั่งกำลังเหนื่อยใจน่ะ ตอนที่รู้ว่าข้อสอบวิชาเลขข้อแรกคำตอบคือศูนย์ไม่ใช่หนึ่งก็ชี้ตอนจบของเรื่องเศร้าได้แล้ว"

จี้รั่งฉวยหนังสือขึ้นฟาดนายเบิ้มชวี

ซีอิ้งเอียงศีรษะอย่างประหลาดใจ ก้มหน้าพิมพ์ข้อความ

ซีอิ้ง : 'ไม่ใช่นะ คำตอบข้อแรกคือหนึ่ง'

จี้รั่งชะงัก

นายเบิ้มชวีอึ้งไป

ไม่เชื่อก็เงยหน้าดูว่าฟ้าเบื้องบนเข้าข้างใคร!

เวลาล่วงเลยผ่านไปสามวัน อันดับผลคะแนนถูกเอามาติดบนบอร์ดประกาศในเช้าวันศุกร์

จี้รั่งไม่ได้ทำให้ตัวเองผิดหวัง เขาทำได้ถึงอันดับที่อู๋รุ่ยกำหนดไว้ คือสอบติดอยู่ในท็อปสามร้อย ไปอยู่ในอันดับที่สองร้อยแปดสิบ ส่วนชีอิ้งสอบติดท็อปสิบ อยู่ในอันดับที่เก้า

บนอันดับผลคะแนน ชื่อของทั้งสองเข้าใกล้กันมากขึ้นกว่าเดิม

เลิกเรียนแล้วเขาก็ไปหาชีอิ้งที่ห้องสอง

เธอกำลังกินขนมอยู่กับเยวี่ยหลี พอเห็นเขาก็วิ่งออกมาทั้งปากเล็กพองตุ๊บป่อง ในดวงตาเขามีแต่รอยยิ้ม ยื่นมือออกไปพลางถาม "ประกาศนียบัตรของฉันล่ะ"

ชีอิ้งเหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นได้ ตะลึงไปสักพักก็รีบกลืนขนมในปากลงคอ แล้วชี้ไปยังที่นั่งในห้องเรียนเพื่อบอกเขาว่าตนจะกลับไปเอา

จี้รั่งดีใจอย่างที่หาได้ยาก "ไปเถอะ"

เธอวิ่งต๊อกแต๊กกลับไปที่ห้องเรียน ไม่นานเท่าไรก็ออกมา

ในมือถือกระดาษที่พับไว้หนึ่งแผ่นมาด้วย

วิ่งมาถึงตรงหน้าเขา ไม่รู้ทำไมเธอถึงรู้สึกผิดอยู่หน่อยๆ จึงไม่กล้าสบตาเด็กหนุ่ม ก้มหน้าและยื่นของให้เขา

จี้รั่งรับไปเปิดดู

ยังคงเป็นประกาศนียบัตรใบเดิม แม้แต่ระดับของสีที่จางกับรอยพับก็ยังเหมือนกับแผ่นนั้นทุกกระเบียด

เพียงแต่ในประโยคที่ว่า 'เนื่องจากนักเรียนจี้รั่งได้แสดงความสามารถโดดเด่นในงานแข่งกีฬาประจำฤดูใบไม้ร่วง คว้ารางวัลที่หนึ่งมาได้' ตรงตัวหนังสือคำว่า 'งานแข่งกีฬาประจำฤดูใบไม้ร่วง' และคำว่า 'คว้ารางวัลที่หนึ่งมาได้' มีปากกาดำขีดทับและแก้เป็น 'เนื่องจากนักเรียนจี้รั่งได้แสดงความสามารถโดดเด่นในการสอบปลายภาคของปีสอง ได้คะแนนเป็นลำดับที่สองร้อยแปดสิบ'

บนกระดาษใบนั้นยังวาดเครื่องหมายโยงลูกศรว่าแก้สำนวนภาษาเอาไว้ด้วย!

จี้รั่งนึกอยากจะตีคนตัวเล็กตรงหน้านี่เสียจริง

"นี่เธอเอาของใช้แล้วมาให้ฉันเหรอ!"

ชีอิ้งจนคำ

ฮือ ก็คนเขาง่วนอยู่กับการสอบปลายภาค ทำให้ไม่ไหวนี่นา

ใครจะไปรู้ว่านายจะมาขอประกาศนียบัตรเร็วขนาดนี้ ผลคะแนนเพิ่งออกมาได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง เดิมทีฉันก็ไม่มีเวลาจะเตรียมให้อยู่แล้วนะ!

บทที่ 46

กริ่งบอกเวลาเข้าเรียนดังขึ้น

ชีอิ้งฉวยจังหวะคิดหนี แต่เขายื่นมือมาขวาง ตัวเธอทั้งตัวจึงปะทะเข้ากับแขนแกร่งของเด็กหนุ่มตรงหน้า จี้รั่งโอบเอาไว้แล้วลากตัวเธอมาข้างหลังก่อนจะกดเธอไว้กับผนัง

มือข้างหนึ่งของเขายันผนัง ข้างหนึ่งหยิกเข้าที่แก้มอ่อนนุ่มของเธอ "ยังคิดจะหนีอีก"

ตรงบันไดยังมีนักเรียนที่รีบเร่งเดินกลับห้อง พวกเขาแทบจะถูกภาพฉากนี้ทำให้ตะลึงจนลูกตาร่วง ชีอิ้งยังได้ยินเสียงใครบางคนร้องตะโกนขึ้นที่ทางเดิน "มาดูเร็ว! ตรงนี้มีคนโดนกดผนัง!!"

เธอเขินสุดๆ แต่ผลักจี้รั่งไม่ออก ใบหน้าแดงซ่านแล้ว

จี้รั่งดุเธอ "ว่ามา! จะชดใช้ให้ฉันยังไง"

กริ่งเข้าเรียนดังขึ้นเป็นครั้งที่สองราวกับสัญญาณย้ำเตือน

ชีอิ้งร้อนใจอย่างยิ่ง โดยไม่ต้องคิดก็เขย่งเท้าจุ๊บที่แก้มซ้ายของเขาหนึ่งที

ต่อจากนั้นลูกพี่ก็นิ่งอึ้งไป ชีอิ้งฉวยโอกาสปัดมือเขาออก แล้ววิ่งหายไปไม่เห็นเงาในพริบตา

ผ่านไปเนิ่นนานจี้รั่งถึงค่อยได้สติคืนมา เขายกมือขึ้นลูบใบหน้าตัวเอง ตรงที่เธอจูบยังหลงเหลือความเปียกชื้นอยู่นิดหน่อย หัวใจเต้นเร็วมากในทางเดินตึกที่สงบเงียบเสียงหัวใจดังรัวเร็วเหมือนกับจะเต้นจนหลุดออกมาจากลำคอ

เขาสบถเบาๆ "แม่ง"

สบถเสร็จ แม้แต่ตัวเองก็ไม่รู้ว่ามุมปากหยักโค้งขึ้น

เมื่อกลับไปถึงห้องเรียน ครูวิชาภาษาและวรรณคดีกำลังแจกข้อสอบคืน เสียงดังวุ่นวาย นายเบิ้มชวีหยิบกระดาษข้อสอบของตัวเองกับของจี้รั่งมาเทียบกันแล้วโวยวาย "พี่รั่งเขียนให้ครบแปดร้อยตัวอักษรได้ยังไงเนี่ย! หรือว่าเขาจะซ่อนคุณสมบัตินักพูดเอาไว้!!"

เมื่อเงยหน้าก็เห็นจี้รั่งเดินเข้ามาด้วยใบหน้าอมยิ้มอย่างมีลับลมคมใน จึงถามอย่างสงสัยใคร่รู้ "พี่รั่ง มีเรื่องอะไรเหรอถึงได้ดีใจขนาดนี้"

จี้รั่งยื่นมือไปหยิบกระดาษข้อสอบของตนมาแล้วนั่งลง "ไม่มีอะไร"

"ไม่มีอะไรแล้วทำไมพี่ยิ้มหน้าบานขนาดนี้" นายเบิ้มชวีว่า

"ฉันยิ้มเหรอ" จี้รั่งย้อนถาม

นายเบิ้มชวีได้แต่สงสัย

กระดาษข้อสอบของแต่ละวิชาถูกแจกคืนมาอย่างต่อเนื่อง ส่วนมากจี้รั่งจะเสียคะแนนไปกับคำถามยากๆ ที่มีความซับซ้อน พวกคำถามพื้นฐานทั่วไปเขาไม่มีปัญหาแล้ว

คะแนนของกลุ่มนายเบิ้มชวีจะมากจะน้อยอย่างไรก็เพิ่มขึ้นจากเดิม ทำให้ในที่สุดคะแนนเฉลี่ยของห้องเก้าก็ไม่ใช่ที่โหล่ของชั้นปีแล้ว

นี่ทำให้หลิวเหยาดีใจจะแย่ เรียกจี้รั่งไปที่ห้องทำงานโดยเฉพาะ ทั้งยกย่องทั้งชมเชย สุดท้ายก็ถามเด็กหนุ่มด้วยสีหน้าปลาบปลื้ม "สนใจเป็นกรรมการวิชาการคอยคุมให้เพื่อนๆ เรียนหนังสือหรือเปล่า"

จี้รั่งตอบ "ไม่สนครับ"

หลิวเหยาว่า "แล้วหัวหน้าห้องล่ะ"

จี้รั่งจ้องมองนิ่งๆ

หลิวเหยาเห็นเขาปฏิเสธทันควันก็ไม่ได้ฝืนขอร้องต่อไป หยิบระเบียนของจี้รั่งออกมา ชี้ไปที่ช่องเบอร์โทรผู้ปกครองแล้วถามว่า "เบอร์นี้เธอเติมมั่วๆ ใช่ไหมตัวแสบ ตั้งแต่ปีหนึ่งถึงตอนนี้ครูไม่เคยโทรติดเลย ผลการเรียนเธอในตอนนี้ก้าวหน้ามาก ครูอยากคุยกับพ่อแม่ของเธอหน่อย โรงเรียนกับผู้ปกครองร่วมมือกันจะยิ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนของเธอ"

สีหน้าไม่ยี่หระของจี้รั่งเคร่งขรึมขึ้น เอ่ยเสียงเรียบว่า "ไม่จำเป็นครับ"

หลิวเหยาขมวดคิ้วมองเด็กหนุ่มตรงหน้าเหมือนจะเดาอะไรได้ ก็เอ่ยอย่างทอดถอนใจ "ลูกจะโกรธเกลียดพ่อแม่ได้สักกี่น้ำ พวกเขาต่างก็วาดหวังให้เธอได้ดีกันทั้งนั้น พูดคุยแลกเปลี่ยนกันสักหน่อย เรื่องขัดแย้งจะใหญ่แค่ไหน..."

จี้รั่งตัดบทอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเหลืออด "ไม่มีเรื่องอะไรงั้นผมขอตัวก่อน"

จบคำก็ไม่รอให้หลิวเหยาตอบโต้ หมุนตัวเดินออกจากห้องทำงานไปเลย

หลิวเหยามองแผ่นหลังเย็นยะเยือกของเด็กหนุ่มแล้วทอดถอนใจอย่างจนปัญญา ตอนนั้นเองก็นึกอะไรขึ้นได้จึงหยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทรออกไปหาคนคนหนึ่ง "ฮัลโหล...ครูใหญ่โจว ผมคือหลิวเหยาครับ ใช่ ผมอยากถามอะไรคุณหน่อย คุณรู้จักกับพ่อแม่ของจี้รั่งห้องผมใช่ไหม ผมอยากติดต่อพ่อแม่เขามาคุยเรื่องผลการเรียนของเขาสักหน่อย ติดต่อไม่ได้มาตลอดเลยครับ" ไม่รู้ว่าทางฝั่งนั้นพูดอะไรมา สีหน้าของหลิวเหยาจึงตื่นตะลึงไปเล็กน้อย "อย่างนี้เองเหรอ" ชะงักไปครู่หนึ่งก็พูดต่อว่า "ได้ครับ... งั้นรบกวนคุณส่งเบอร์ของพ่อเขามาให้ผม ผมจะติดต่อไปสักหน่อย"

ไม่นานก็ได้รับเบอร์โทรศัพท์ที่ครูใหญ่ส่งมาให้ หลิวเหยากดโทรออกไป

เนื่องจากเป็นเบอร์ส่วนตัว คนที่รับจึงเป็นเจ้าตัวโดยตรง ปลายสายทักเสียงขรึมว่า "สวัสดีครับ?"

หลิวเหยาเอ่ย "ใช่คุณจี้หรือเปล่าครับ ผมคือครูประจำชั้นของจี้รั่ง ลูกชายคุณ ผมแซ่หลิว"

ทางนั้นชะงักไป แม้แต่ลมหายใจก็ยังหนักหน่วงขึ้นมา "ครับ ผมเอง จี้รั่งเกิดเรื่องอะไรขึ้นเหรอครับ"

หลิวเหยารีบพูดต่อว่า "เปล่าครับ เปล่า เขาสบายดี ที่ผมติดต่อคุณก็เพราะอยากคุยกับคุณสักหน่อยเรื่องการเรียนของลูกชายคุณ แม้ว่าภาระหน้าที่ทางการเรียนส่วนใหญ่จะมีโรงเรียนและครูคอยเฝ้าดูแล แต่ในการเติบโตของนักเรียน ผู้ปกครองก็มีส่วนสำคัญมาก สภาพของจี้รั่งในตอนนี้มั่นคงดี ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว แค่หวังว่าผู้ปกครองอย่างพวกคุณจะให้ความร่วมมือกับเราเยอะๆ ร่วมกันดูแลส่งเสริมความก้าวหน้าของเขาครับ"

ในสายโทรศัพท์ไม่มีเสียงพูดอยู่นาน

หลิวเหยาพูดฮัลโหลอยู่สองครั้งอย่างนึกแปลกใจ ทางนั้นเหมือนเพิ่งได้สติคืนมา น้ำเสียงทุ้มต่ำสั่นเครือเล็กน้อย "ขอโทษนะครับคุณครูหลิว ความหมายของคุณคือ...จี้รั่งก้าวหน้าขึ้นมากเหรอ"

หลิวเหยาเอ่ยอย่างดีใจ "ใช่ครับ สอบปลายภาคเทอมนี้เขาติดอยู่ในช่วงสามร้อยอันดับแรก ตอนเปิดเทอมเขายังเป็นที่สุดท้ายของชั้นปีอยู่เลย ความก้าวหน้านี้แม้แต่บรรดาครูอย่างพวกเราก็ยังรู้สึกเหนือความคาดหมาย แต่ว่าเด็กคนนี้ฉลาด ตอนนี้คงจะพยายามอย่างแข็งขัน ยังมีเวลาอีกครึ่งปี ถ้ารักษาความตั้งใจแบบนี้ต่อไปได้เรื่อยๆ ผมเชื่อว่าเขาจะต้องได้ผลคะแนนที่ดีเยี่ยมมากในการสอบเข้ามหา'ลัยแน่"

โทรศัพท์ฝั่งนั้นมีเสียงหายใจแรงๆ ดังแล้วดังอีก ผ่านไปนานมากก็เอ่ยเสียงขรึมว่า "รู้แล้วครับ ขอบคุณครับคุณครูหลิว มีเรื่องอะไรที่ต้องการความร่วมมือจากผม คุณติดต่อได้ตลอดนะครับ นี่เป็นเบอร์ส่วนตัวของผม"

หลิวเหยารู้สึกว่าคุณพ่อของจี้รั่งพูดคุยด้วยง่ายอยู่ ไม่รู้ว่าเด็กคนนั้นทำไมแม้แต่จะพูดยังไม่ยอมพูดถึง คุยไปได้สิบกว่านาที ขณะบทสนทนาใกล้จบลง หลิวเหยาก็พลิกระเบียนของจี้รั่งส่วนนั้นออกดู "ใช่แล้วคุณจี้ ผมอยากถามสักหน่อย เบอร์โทรศัพท์หมายเลข 180XXXX นี้เป็นเบอร์ของผู้ปกครองท่านไหนครับ นี่คือเบอร์ติดต่อผู้ปกครองที่จี้รั่งทิ้งไว้ให้

ตอนเข้ามาเรียน ทุกครั้งที่โทรไปก็ไม่มีคนรับ"

ฝั่งนั้นชะงักไป เอ่ยเสียงแผ่วว่า "นั่นคือเบอร์ของแม่เขา"

"แล้วทำไมถึงไม่มีคนรับเหรอครับ"

"แม่เขาเสียชีวิตไปหลายปีแล้วครับ"

หลิวเหยาเงียบไปครู่หนึ่ง "ขอโทษด้วยครับคุณจี้"

ปลายสายหัวเราะ "ไม่เป็นไรครับ จี้รั่งเด็กคนนี้...ต้องขอรบกวนคุณครูหลิวด้วยแล้วครับ"

"แน่นอนอยู่แล้วครับ"

เวลาเรียนเพิ่มเติมที่เหลือโดยรวมแล้วใช้ไปกับการอธิบายข้อสอบ

การบ้านที่กองพูนเป็นเนินเขาไม่อาจหยุดยั้งความตื่นเต้นดีใจของเหล่านักเรียนที่มีต่อช่วงเวลาปิดเทอมฤดูหนาวได้ เมื่อกริ่งเลิกเรียนคาบสุดท้ายดังขึ้น ชั้นเรียนมากมายหลายห้องก็มีเสียงโห่ร้องอย่างตื่นเต้นยินดีลอดออกมา "ปิดเทอมแล้วโว้ย!"

บรรดานักเรียนต่างสะพายกระเป๋าพุ่งตัวออกจากโรงเรียนเหมือนม้าพยศหลุดจากบังเหียน เริ่มต้นวันปิดเทอมของพวกเขา

เพราะการบ้านเยอะกระเป๋านักเรียนหนัก ผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยจึงขับรถมารับลูกหลานของตนเอง อวี๋เฉิงก็บอกอวี๋จั๋วกับซีอิ้งไว้แต่แรกแล้วว่าพวกเขาไม่ต้องนั่งรถประจำทางกลับ ให้รอตนมารับ

บริเวณประตูโรงเรียนรถติดใช่ย่อย ทุกหนแห่งมีแต่รถกับคน ตำรวจจราจรกำลังกำกับดูแลการสัญจร อวี๋จั๋วมองไปทั่วทุกที่แต่หารถของพ่อตนเองไม่เจอที่หาเจอโดยบังเอิญกลับเป็นรถของจี้เชียน

เธอขับรถเฟอร์รารี่สีแดงมา ดูโดดเด่นเป็นพิเศษเมื่ออยู่ท่ามกลางรถเก๋งธรรมดา

อวี๋จั๋วมองเห็นเธอก่อน ลังเลอยู่ว่าควรจะเข้าไปทักหญิงสาวหรือไม่แต่จี้เชียนเคยชินกับการรักษาภาพลักษณ์สวยเยือกเย็นเมื่ออยู่ท่ามกลาง

สภาพแวดล้อมข้างนอก ใส่ชุดหรูทั้งตัวและสวมแว่นตาดำ ดูเย็นชาไม่น่าเข้าใกล้

ถ้าเกิดเธอไม่สนใจตนขึ้นมา ก็จะทำลายความมั่นใจในตัวเองของเขามาก

ด้วยเหตุนี้อวี๋จั๋วจึงแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นอีกฝ่ายและถือกระเป๋านักเรียนเดินไปข้างหน้า จี้เชียนหันมาพอดีก็ชะงักไปครู่หนึ่ง เลื่อนแว่นตาลงมาส่งยิ้มกว้างให้เขา "เฮ้! ไอ้หนู บังเอิญจัง"

ตอนนั้นเองอวี๋จั๋วค่อยหยุดยืนนิ่ง รู้สึกเกร็งไม่เป็นตัวของตัวเอง "คุณมารับจี้รั่งเหรอครับ"

จี้เชียนยิ้มพลางพยักหน้า "ใช่" เธอมองกระเป๋านักเรียนใบใหญ่บนตัวเขาแล้วถามเขาว่า "กระเป๋านักเรียนหนักหรือเปล่า จะขึ้นรถก่อนไหม รอจี้รั่งออกมา พี่สาวจะขับรถไปส่งเธอเอง"

อวี๋จั๋วส่ายศีรษะ "ไม่ต้องหรอก พ่อผมจะมารับผมแล้ว"

จี้เชียนเข้าใจ เมื่อเธอยิ้มออกมาก็ไม่เหลือความรู้สึกเย็นชาห่างเหินนั้นแล้ว ตระกูลจี้กรรมพันธุ์ดี คนหนึ่งก็จี้รั่ง คนหนึ่งก็จี้เชียน ต่างเป็นเหตุให้บ้านเมืองล่มจมได้

อวี๋จั๋วไม่ค่อยกล้าวางสายตาบนใบหน้าของจี้เชียน กล่าวตะกุกตะกักว่า "งั้น...งั้นผมไปล่ะ"

จี้เชียนพยักหน้า แล้วจู่ๆ ก็นึกอะไรขึ้นได้ จึงถามเขาว่า "ไอ้หนู ช่วงนี้จี้รั่งอยู่ที่โรงเรียนทำตัวดีมากเลยใช่ไหม"

อวี๋จั๋วใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง คิดแล้วก็พบว่าไม่ค่อยได้เห็นจี้รั่งมีเรื่องทะเลาะวิวาทจริงๆ จึงพยักหน้า

ในดวงตาจี้เชียนมีแต่รอยยิ้ม อดเอ่ยออกมาอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องไม่ได้ "ฉันได้ยินครูประจำชั้นเขาบอกว่าเทอมนี้ผลการเรียนจี้รั่งก้าวหน้าขึ้นมาก สอบปลายภาคยังสอบได้ที่สองร้อยแปดสิบ"

ไม่รู้ว่าอวี๋จั๋วไปเอาใจที่อยากเปรียบเทียบมาจากไหน "ผมสอบได้ที่หนึ่งร้อยเก้าสิบ"

จี้เชียนนิ่งอึ้งก่อนจะหัวเราะคิกออกมา "อืม นายก็เก่งมาก" เธอยิ้มอย่างมีนัยลึกซึ้ง "พวกเธอสองคนให้กำลังใจร่วมมือก้าวหน้าไปด้วยกันเก่งมากๆ"

อวี๋จั๋วครุ่นคิด *ทำไมเหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง*

ตำรวจจราจรถือแท่งไฟจราจรเดินมา "มา ขับมาทางนี้อีกนิดนึง"

จี้เชียนโบกมือให้อวี๋จั๋ว "ไอ้หนู ปิดเทอมฤดูหนาวถ้ามีเวลาก็มาเล่นที่บ้านเราพร้อมจี้รั่งได้นะ พวกคุณปู่ คุณอารองของฉันจะต้องชอบเธอแน่"

จี้เชียนขับรถจากไปแล้ว ทิ้งให้อวี๋จั๋วสับสนอยู่คนเดียวท่ามกลางสายลม

ใครมันอยากจะไปให้คุณปู่กับพ่อของจี้รั่งมาชอบกัน!

คุณพี่สาวเข้าใจอะไรผิดไปหรือเปล่า?!

นักเรียนเดินออกมาจากโรงเรียนกันอย่างต่อเนื่อง จี้เชียนจอดรถเสร็จแล้วก็โทรหาจี้รั่ง เสียงรอสายเพิ่งจะดังขึ้นสองครั้ง ที่กระจกหน้าต่างก็มีคนเคาะ จี้รั่งยืนถือโทรศัพท์มือถืออยู่ข้างนอก จ้องมองด้วยใบหน้าเฉยชา

จี้เชียนลดกระจกหน้าต่างรถลง "ขึ้นมาสิ ตรงนี้ไม่ให้จอดนาน"

จี้รั่งเหลืออด "พี่มาทำไมอีก"

จี้เชียนถลึงตาใส่เขา "อะไรคือมาทำไมอีก เทอมนี้ฉันเพิ่งมาแค่สองครั้งเองไม่ใช่เหรอ" เธอมองกระเป๋านักเรียนในมือของน้องชายที่ดูแล้วทั้งหนักทั้งหน่วงก็จงใจทำเป็นแปลกใจ "ในกระเป๋านายใส่อะไรทำไมดูหนักอย่างนี้ คงไม่ใช่ก้อนอิฐไว้มีเรื่องทะเลาะวิวาทใช่ไหม"

จี้รั่งคร้านจะสนใจเธอ "มีอะไรก็ว่ามา"

จี้เชียนเม้มปากยิ้ม "ได้ยินว่าเทอมนี้นายสอบได้ไม่เลวเหรอ"

จี้รั่งสีหน้าขรึมลง "ใครบอกพี่"

จี้เชียนเบะปาก "พี่นายคนนี้มีลูกจ้างใต้สังกัดแปดพันคน อยากสืบถามเรื่องแค่นี้จะทำไม่ได้เหรอ ใช้ได้นี่ไอ้ตัวแสบ ฉันยังนึกว่าจะเกกมะเหรกไปจนเรียนจบ ม.ปลาย"

จี้รั่งกลอกตาใส่เธอ

จี้เชียนเกาะขอบหน้าต่างรถพลางยักคิ้วหลิ่วตาถาม "ทำไมอยู่ๆ ถึงขยันแล้วล่ะ เป็นเพราะว่าใครบางคนหรือเปล่านะ"

จี้รั่งนิ่งงันไปครู่หนึ่ง บนใบหน้าฉายแววไม่เป็นธรรมชาติ พูดอึกอักว่า "ไม่เกี่ยวกับพี่!"

จี้เชียนอยู่ในวงการธุรกิจมาหลายปี ความสามารถในการดูสีหน้าคนละเอียดยิบ ชั่วขณะเดียวก็จับความผิดปกติของน้องชายได้ ในใจเธอรับรู้ทั้งประทับใจและชื่นชมอยู่หน่อยๆ แต่ไม่แสดงออกมาบนใบหน้า แล้วถามเขาไปเรื่อยๆ "ปีนี้กลับบ้านมาฉลองตรุษจีนไหม"

สายตาจี้รั่งเย็นเยียบลง หลุบตาลงพลางเอ่ยค่อนแคะ "ทำไมผมต้องไปฉลองตรุษจีนบ้านคนอื่น"

"บ้านคนอื่นอะไร!" จี้เชียนถูกยั่วจนเกิดไฟโทสะ "นั่นมันบ้านนาย!"

จี้รั่งหันตัวเดินจากไป

จี้เชียนถูกเขายั่วโมโหเจียนตายแล้ว "นาย! บทจะอารมณ์เสียก็อารมณ์เสีย! ผลการเรียนดีขึ้นแล้ว นิสัยช่วยดีขึ้นหน่อยไม่ได้หรือไง!"

จี้รั่งเดินก้าวยาวจากไปไกลไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับ ไม่นานก็หายไปท่ามกลางฝูงชน

เธอโมโหขุ่นขึ้ง ใช้เวลาสงบอารมณ์อยู่นานก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทรหาจี้เหว่ยเยี่ยน "ฮัลโหล คุณอารอง หนูเจออารั่งแล้วนะคะ"

"เป็นยังไงบ้าง เขาตกลงไหม"

"ไม่ค่ะ พอหนูพูดว่ากลับบ้านเขาก็เดินหนีไปเลย"

ทางฝั่งนั้นถอนหายใจ "ช่างเถอะ ค่อยๆ ละกัน"

จี้เชียนอดปลอบใจไม่ได้ "คุณอารอง อย่าเศร้าไปเลยนะคะ ตอนนี้อารั่งเริ่มเปลี่ยนไปแล้ว เขาจะค่อยๆ โตขึ้น แล้วก็จะเข้าใจว่าตอนนั้นคุณอา..."

จี้เหว่ยเยี่ยนหัวเราะ "เชียนเชียน อาจะไปประชุมแล้ว"

จี้เชียนมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่มืดลงแล้วก็ถอนหายใจ

ปิดเทอมฤดูหนาวเริ่มต้นขึ้นในลักษณะนี้

อวี๋จั๋วเป็นคนที่ใกล้จะเปิดเทอมแล้วถึงค่อยทำการบ้านชดเชยอย่างบ้าคลั่ง แต่ละวันจะออกไปเที่ยวเตร่ข้างนอก อู๋อิงหวาโมโหต่อว่าลูกชายอยู่ทุกวัน "หัดเอาอย่างพี่สาวแกได้ไหม พี่สาวแกสอบได้ที่เก้าของชั้นยังไปทวนหนังสือที่หอสมุดทุกวัน เมื่อไหร่แกจะรู้ความได้สักครึ่งของพี่สาวแก!"

อวี๋จั๋วกลอกตา แค้นใจอยากขายพี่สาวเขาไปเสียเลย

เธอไปทวนหนังสือที่หอสมุดที่ไหนเล่า!

เธอกำลังออกเดตอยู่!!

จี้รั่งรอเธออยู่ที่หอสมุดทุกวัน!!!

อ้างชื่อของการทวนหนังสือเพื่อทำเรื่องอย่างการออกเดต! แถมยังเอาเงินปิดปากเขาอีก! ถ้าไม่ใช่เพราะเล่นเกมในร้านอินเตอร์เน็ตใช้เงินเปลืองล่ะก็ เขาคงไม่โดนซื้อตัวไปง่ายๆ อย่างนี้หรอก!!

วันก่อนวันสิ้นปี จี้รั่งที่ไม่เคยทำการบ้านปิดเทอมฤดูหนาวมาก่อนก็ทำการบ้านทั้งหมดจนเสร็จ

ชีอิ้งทำการบ้านเสร็จก่อนเขาหลายวัน สองสามวันมานี้ที่เขาทำแบบทดสอบ เธอก็ใช้เวลาทวนเนื้อหาก่อนเรียนของปีสองเทอมถัดไปด้วยตัวเอง

เธอฉลาดสุดๆ ไปเลย

เขาภูมิใจจัง

เมื่อออกมาจากหอสมุด หิมะก็กำลังตกอีกแล้ว

"จะฉลองตรุษจีนแล้ว พรุ่งนี้ไม่ต้องมาหอสมุดแล้วนะ อยู่บ้านฉลองตรุษจีนกับพวกเขาไปดีๆ" จี้รั่งก้มหน้าผูกผ้าพันคอให้เธอ พันรอบทบแล้วทบเล่าแม้แต่คางก็ยังพันเอาไว้ ใบหน้าครึ่งหนึ่งที่โผล่ออกมาข้างนอกทั้งน่ารักและดูดี

ชีอิ้งพยักหน้า

จี้รั่งยิ้มและลูบศีรษะเธอ "ไป กลับบ้าน"

ทั้งสองเดินออกมาข้างนอกเตรียมจะข้ามถนน รถลินคอล์นสีดำคันหนึ่งหยุดลงที่ด้านข้าง

จี้รั่งสีหน้าเคร่งขรึม หน้าต่างรถค่อยๆ ลดลง จี้เหว่ยเยี่ยนนั่งอยู่ข้างในทักทายลูกชายด้วยรอยยิ้มอบอุ่น "อารั่ง" แล้วก็มองชีอิ้งที่อยู่ข้างๆ เขา "นี่เพื่อนลูกเหรอ"

ความอ่อนโยนต่อชีอิ้งเมื่อครู่นี้ของจี้รั่งได้ปลาสนาการหายไปทั้งหมด เหลือเพียงความเฉยชาที่เย็นยะเยือก "คุณมาทำอะไร"

จี้เหว่ยเยี่ยนไม่ถือสาต่อความเพิกเฉยนั้น "พ่อเพิ่งประชุมเสร็จ ผ่านมาทางนี้พอดี เมื่อกี้นี้เห็นแกยังนึกว่าตาฝาดไป" เขามองชีอิ้ง "หิมะตกหนักแล้ว ลุงไปส่งพวกเธอกลับบ้านไหม"

"ไม่ต้อง" จี้รั่งปฏิเสธเสียงเย็น

ชีอิ้งมองสำรวจผู้ชายข้างในรถอย่างสงสัยใคร่รู้

จี้รั่งดึงข้อมือเธอ แทบจะหันตัวเดินจากไปอย่างหยาบกระด้าง

จี้เหว่ยเยี่ยนเอ่ยเสียงเบาว่า "อารั่งพรุ่งนี้เป็นวันสิ้นปีแล้ว กลับบ้านมาฉลองตรุษจีนเถอะ"

จี้รั่งหันกลับไปทันที ในดวงตาทารุณเยือกแข็งเสียยิ่งกว่าหิมะน้ำแข็ง "กลับบ้านเหรอ ผมยังมีบ้านอยู่เหรอ บ้านของผมไม่ใช่ถูกคุณพังลงกับมือหรือไง!"

ราวกับตัวเขามีหนามงอกออกมาทั่วร่าง ทิ่มแทงจนทุกคนที่เข้าใกล้ล้วนเจ็บปวด

ข้อมือชีอิ้งถูกเขาบีบจนเจ็บ

แต่เธอก็ไม่ดิ้นรน แค่เขย่งเท้าขึ้นแล้วลูบศีรษะของเด็กหนุ่มอย่างอ่อนโยน

จี้รั่งนิ่งงันไป ได้สติขึ้นจากอารมณ์ที่เดือดปะทุ

เขาก้มลงมองเด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างตัว เธอส่งยิ้มให้และใช้ฝ่ามือปัดเบาๆ บนเส้นผมของเขาที่เต็มไปด้วยเกล็ดหิมะ เหมือนกำลังพูดว่า 'อย่าโกรธเลยนะ'

ความเหี้ยมเกรียมในก้นบึ้งดวงตาเด็กหนุ่มจางหายไปทั้งอย่างนี้

เขาจัดหมวกให้เธอดีๆ แล้วจูงมือเธอใหม่อีกครั้ง เอ่ยเสียงเบาว่า "ไม่โกรธแล้ว ไปกัน"

แล้วก็ไม่มองจี้เหว่ยเยี่ยนอีก

ชีอิ้งถูกเขาจูงเดินออกไปหลายก้าว หันมามองผู้ชายในรถที่มีสีหน้าท่าทางอมทุกข์ แล้วโบกมือให้อย่างน่าเอ็นดู

จี้เหว่ยเยี่ยนตกตะลึง

เขายิ้มและโบกมือให้เด็กสาว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3x7id5m